

ze statků tvoří zvláštní jmění účelové a měl tedy žal. úřad za součinnosti stěžujícího si řádu vyšetřiti, zda skutečně tomu tak jest a také v tom směru se vysloviti.

Nedostatek svrchu uvedeného šetření zaviněn byl nesprávným právním názorem žal. úřadu a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Námítkou stížnosti, že ani skutkový předpoklad, z něhož žal. úřad vycházel, že totiž všechny ony statky připsány jsou stěžujícímu si řádu, je nesprávný, nebylo se třeba obírat, když, jak vysloveno, knihovní zápis není pro otázku zákonnosti nař. rozhodnutí rozhodným.

Č. 1538.

Státní občanství: * Osobní poměry optantovy manželky a jeho dětí do 18 let, k nimž se má opce po zákonu také vztahovati, nejsou rozhodny pro uznání opce československého státního občanství podle § 4 č. 4 ústavního zák. z 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n.

(Nález ze dne 5. října 1922 č. 13.774.)

Věc: Oskar A. v N. proti ministerstvu vnitra stran státního občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo st-lovo opční prohlášení ve prospěch československé republiky pro nedostatek zákonných podmínek (jazyk a rasa československá) odmítnuto.

Nss uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí pro neúplnost řízení a nezákonnost podané toto:

Není sporu o tom, že st-l není státním občanem československým po rozumu § 1 ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n., nýbrž že jest cizozemcem.

Jako cizozemec optoval ve prospěch čsl. republiky podle předpisu § 4 č. 4 cit. zákona. Jde tedy o nabytí čsl. státního občanství výlučně podle cit. zákona a ne podle dřívějších předpisů. Možno proto posuzovati celý případ jen podle cit. zákona.

Dle uvedeného § 4 č. 4 jest základním předpokladem práva opce příslušnost k jazyku a rase československé.

Čí příslušnost jest tu rozhodná, jest zřejmo jednak ze zákona, jednak z prováděcího nařízení ze dne 30. října 1920 č. 601 sb. z. a n. Podle § 5/1 zákona vykonávají právo opce samostatně osoby starší 18 let, kdežto manželky, jejichž manželství nebylo ani rozloučeno, ani za neplatné prohlášeno, a manželské děti do 18 let, sledují po zákonu (§ 5 a 16) v otázce opce manžela a otce.

Zákon sám stanově předpoklady opce mluví při nich vždy jen o osobě, která jest k opci oprávněna a stanoví podmínky jen dle jejich poměrů. Proto také prováděcí nařízení předpisuje v čl. 3, odst. 4 závazně obsah opčního prohlášení, požaduje pod lit. a)–f) zcela podrobně rozhodná data týkající se výlučně osobnosti optantovy, kdežto u manželky a dětí do 18 let spokojuje se pod lit. g) s udáním jejich jména a s připojením dokladů toliko o oddavkách, u dětí pak jen dle potřeby o věku.

Pro otázku, jsou-li tu zákonné podmínky opce, rozhodují tedy zcela výlučně osobní poměry optantovy, jímž v daném případě jest jedině st-l.

Pokud se tedy stížnost k opodstatnění nároku na uznání opce st-lovy dovolává též osobních poměrů jeho manželky a dětí (narození na území československé republiky, návštěva českých škol, česká národnost a manželčina dřívější domovská příslušnost do Příboru na Moravě), vykládá si zákon nesprávně. Tyto okolnosti jsou nerozhodné a nehleděl-li k nim úřad, neporušil tím zákona.

Z osobních poměrů st-lových dovolává se stížnost k uvedenému právě cíli okolnosti, že se st-l zdržuje nepřetržitě na území republiky od 6. září 1906 s jediným přerušením, způsobeným službou vojenskou ve válce, že jest úplně znalý jazyka českého a že se přihlásil k české národnosti.

Jak již svrchu uvedeno, jest v tomto sporu v první řadě rozhodná okolnost, je-li st-l jazykem a rasou Čechoslovákem.

Žal. úřad zjistil, že st-l jazykem a rasou není Čechoslovákem. Proti tomuto zjištění stížnost jedině namítá, že zákonnému požadavku jest vyhověno tím, že st-l se přihlásil při sčítání lidu k české řeči.

Tu je však st-l v právním omylu. Zákon vyžaduje, aby tu byly dány obě podmínky, jak jazyk, tak rasa Čechoslováka.

Že by byl st-l rasou Čechoslovákem, ani stížnost netvrdí. Již proto by tedy bylo ono zjištění úřadu bezvadné.

Ale ani jazykem nelze st-le za Čechoslováka považovati, jak to také úřad činí. Pouhé prohlášení při sčítání lidu v čsl. republice k české národnosti samo o sobě nestačí k tomu, aby osoba takto se přihlásivší mohla býti po rozumu cit. zákona ústavního považována za Čechoslováka jazykem. To již proto ne, že zákon vyžaduje zajisté, aby byla Čechoslovákem po jazyku již svým původem.

Po této stránce je nesporno, že st-l narodil se ve Zbaraži v Haliči 13. února 1882 z otce M. A. a matky B. rozené K., že mu bylo dáno jméno Szaja a že je také do Zbaraže příslušný.

Dospěl-li podle toho úřad přes tvrzení st-lovo, že se přihlásil k národnosti české, k úsudku, že st-l není Čechoslovákem jazykem a rasou, nemůže nss shledati v tom nesprávné posouzení věci ani po stránce skutkové, ani po stránce právní.

Nezjišťoval-li tedy úřad nerozhodnou pro něj okolnost přihlášení k české národnosti, není proto řízení neúplné. Jestliže pak za těchto skutkových okolností úřad z nedostatku zákonných podmínek st-li nepřiznal státní občanství československé, nelze mu vytýkati ani porušení zákona.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 1539.

Vyživovací příspěvek: Prohlášení otcovo, že se bude starati a výživu dcery a její rodiny, kdyby její muž byl povolán k aktivní službě vojenské, nemůže nahraditi prohlášení zletilé dcery, kterým se jako nevěsta před sňatkem vzdává za souhlasu ženichova nároku na vyživovací příspěvek ve smyslu § 3 zák. ze dne 18. března 1921 č. 120 sb. z. a n.

(Nález ze dne 5. října 1922 č. 13875.)